

La memòria inscrita en el moviment

Published by [Neus Molina Alfonso](#) [1] on 30/10/2018 - 15:08 | Last modification: 17/03/2026 - 17:57

<< Fer de les experiències històries: la memòria

La màgia de la traducció: una cultura comuna>>

amb Camille Decourtye i Joan Baixas

Si Albertí treballa amb les paraules Camille Decourtye, membre de la companyia Baró d'Evel, artista, domadora i cantant, treballa amb el moviment i amb el so sense dotar a les seves creacions d'una història lineal. No hi ha introducció, nus i desenllaç, si no parracs deconstruïts que cobren sentit quan l'espectacle conclou.

La companyia de circ contemporani nascuda l'any 2012 i ideada entre Blai Mateu i la mateixa Decourtye, explora el llenguatge dels animals en un procés de recerca artística i poètica on l'objectiu és trobar el límit de l'entesa en escena i en la convivència entre humans i animals. Per l'artista "la realitat d'un animal no és la meua. Cada animal és un món i això té un sentit. Pensar com es desplacen per l'espai, com es veuen, com ens veuen". Ara bé, pels Baró d'Evel, "hi ha un llenguatge comú. No ens podem transformar però hi ha un lloc (molt finet) on ens podem entendre. Entendre'ns per tenir el plaer de compartir"

Qui també explora des de la paraula i el silenci cercant la línia d'entesa és Joan Baixas, titellaire, pintor i director de la companyia La Claca. Per Baixas, les titelles de fusta volien ser sòlides, mostrar la solidesa antropomòrfica d'un món imaginari i deconstruït, però la contemporaneïtat és líquida, és fluida i cada cop ho és més "tot flueix: els diners, les persones, les famílies..." tot allò que es trobava en compartiments estancs deixa de ser sòlid - si ho ha estat- Les titelles animen, donen ànima per construir nous mons i vida en un espai sense sentit. "Donar vida i retornar a l'origen, a l'aprenentatge, als animals, com diu la Camille, i veure què en surt"

I per veure què en surt, Camille proposa el joc, jugar per experimentar. "No saben què volen quan comencem a crear un espectacle i a vegades ho trobem al final, gairebé abans d'estrenar. Passen coses quan creus que estàs perdent el temps" Nosaltres juguem a la paraula deixada. Anem dient coses, moltes, no parem de parlar, com ara que dic moltes coses..." La Camille parla, parla, respira, respira en un aparent sense sentit que acaba desembocant com un torrent en una cançó, un so, una música. Sembla que ja ho ha trobat. Meravellats per la veu de l'artista, Albertí, emocionat, diu ell, només ha estat el "teloner" de Camille, que la seva explicació era "el preàmbul o l'excusa".

Un exemple de bel canto. L'emancipació del so sobre la significació. El so primerenc, el que apareix quan creus que estàs perdent el temps, que flueix com les titelles, que anima i dóna ànima.

[Camille Decourtye i Joan Baixas]

Categories: Interacció 2018

Categories: Interacció: jornades

Categories: Activitats Interacció

Tags: arts i creació

Tags: educació i cultura

- [2]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/news/2018/mem%C3%B2ria-inscrita>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/molinaan>

[2] <https://interaccio.diba.cat/node/7802>